

Казка про перше вересня

Юлія Смаль

Сьогодні останній день літа. Вже куплені ручки, зошити. Одягнуті у новенькі обкладинки книжки сьогодні ночуватимуть на письмовому столі. Відпрасована мамою форма гарно складена на стільці. Даринка вкладається спати. Другий клас – це не жарти, вже почнуть ставити оцінки. Як цікаво буде всіх побачити після літа! Сама Даринка знає, як змінилася за цей час – виросла, засмагла. Гарна була пора, але вже й вчитися хочеться!!! Ой, як кортить, щоб швидше наступило завтра!

Так, хвилюючись, Даринка не помітила, як заснула. Мама тихенько зазирнула у її кімнату, вкрила ковдрою, поправила подушку і поцілувала на ніч. Вже другий клас! Яка доросла донька! І коли виросла? Клацнув вимикач і зачинилися двері.

– Даринко, доню, прокидайся, час вже вставати до школи.

– Добре, мамо, встаю! – Даринка вскочила у капці і побігла до ванної умитись. Мама приготувала канapки, зробила запашного чаю.

– Їж. Не поспішай, у нас ще є час.

Та дівчинці зовсім не хочеться чекати. Даринка швиденько з'їла свій сніданок і побігла вдягатися. Нова форма виглядала дуже по-дорослому. Мама прикрасила кіски бантиками, дістала з вази букет айстр для вчительки. Ну. Нарешті, вибігла з хати. А по дорозі...

– Привіт, Даринко, вітаю зі святом! – цвірінкнув горобець, який вистрибнув невідомо звідки перед самісіньким носом.

– Добридень, дівчинко! Гарно вчися! – серйозно мовив надутий голуб.

– Яке там "гаррррно"! Кому тррреба те гаррррно?! – проскрекотіла сорока.

Від здивування Даруся завмерла. Птахи розмовляють? Ой, а де поділася мама? А де татко? Розгублена дівчинка озиралася навкруги і не впізнавала свого двору...

– Де я?! – ледь не плачучи вигукнула вона.

– Як це де? Як це де? – знову вставила свого гострого дзьоба у розмову Сорока. – В країні знань!

– Але ж такої країни не існує!

– Існує, дитино, ще й як існує, — зронила кілька червоних ягідок Горобина. – Ось, дивись, в тому кутку в нас район уроку "Україна і я" – там живуть вітри з тваринами, і герб з прапором. Ще є область математики. Он там, бачиш?

Дерево простягло гілку і показало туди, де одиниці грали в шахи з двійками, а п'ятірки вирішували, додаватись їм до трійок, чи, краще, до четвірок. Вони довго вагались і, врешті додалися самі до себе. П'ятірки зчинили такий галас, що всі цифри переплутались. Одинички опинилися біля дев'яток, двійки – біля четвірок.

– Бачиш, Даринко, тобі доведеться допомогти цифрам стати по порядку, бо ж вони загородили дорогу.

Ну, ось, нарешті, в області математики тиша і порядок.

Дівчинка покрутила головою і побачила, що є ще й квартал читання, де цілі рядки букв ходили за руки одна з одною і про щось розповідали. З того місця, де стояла Даринка було чути лише тихе бубоніння. А потім ще стало видно область української мови. Суворі крапки і коми уважно дивилися на речення, визначаючи, чи є в ньому помилка. От, раптом, помилка знайшлась, комі довелося брати червону ручку, щоб її виправити. Помилка не давалась, пручалась, намагалася втекти . Знову Даринці довелося допомагати.

Навколо поважно, у капелюхах і нових обгортках ходили підручники. От пройшла Читанка:

- Добридень, люба дівчинко, - привіталась вона. - Сподіваюсь, ти добре умієш читати? Цього року доведеться часто брати мене до рук. Та, якщо ти не лінуватимешся, я допомогатиму!

- Я люблю читати! - Вигукнула дівчинка.

- Це добре! Бачу, ти гарно вчитимешся, бажаю тобі успіху. А тепер можеш бігти далі, ти дуже допомогла нашій країні. Біжи, не запізнись на перший урок.

Слідом пробігла математика. Вічно заклопотана, вона лише встигла подякувати за допомогу цифрам. Тільки дівчинка розтулила рота, щоб відповісти, математика уже й зникла.

Українська мова привіталася і не заговорила до Даринки, тільки лагідно всміхнулася. Дівчинка стисла свій букет, попрощалася з усіма. Дорогою їй траплялися вчені лисиці, кіт у чоботях з казками під лапою. І от, коли вона дійшла до школи і мала привітатися до однокласників...

- Даринко, прокидайся, пора збиратися до школи!

"О! То це був лише сон", - подумала Даринка, усміхнулась, вскочила у капці і побігла вмиватись!